

Die zaterdag dat het sneeuwde

Het was denk ik een jaar of twee geleden.
Op een zaterdag waarop het sneeuwde.
Het was de enige witte dag van die winter.

Het sneeuwde en ik liep in het dorp waar ik woon. Op weg naar huis kreeg ik ineens een gek gevoel toen ik een kruispunt naderde. Ik stopte en bleef staan. Iets in mij zei dat ik een andere weg naar huis moest nemen. De lange weg. Interessant en niet echt logisch. Ik meende er de stem van mijn intuïtie in te herkennen en ik dacht: laat ik ernaar luisteren en kijken wat me dat brengt. Dus ik liep de lange weg naar huis, natuurlijk extra goed oplettend op wat er zou gaan gebeuren. Zou ik een belangrijke ontmoeting hebben met iemand? Zou er een beeld zijn dat mijn aandacht zou trekken? Zou er een papiertje op de grond liggen met een boodschap voor mij? Ik was er allemaal scherp op, maar... er gebeurde niets. Lopend langs de boekhandel besloot ik even goed in de etalage te kijken om te zien of er misschien een boektitel mijn aandacht zou trekken. Maar ook dat gebeurde niet. Nou moe, daar ging ik dan met mijn intuïtie. Ik vroeg me af wat er mis was gegaan. Had ik het me allemaal verbeeld? Had ik het verkeerd gevoeld? Ik zou het nooit weten.

Een maand of drie later kwam F. op consult. En wat een bijzonder consult was dat. Elk woord, elk beeld, het viel allemaal op z'n plek. En een vraag waar ze vanaf haar kindertijd mee had geworsteld, werd spontaan beantwoord tijdens het contact met haar overleden vader. Ik zag een last van haar schouders vallen en het was alsof er licht uit haar gezicht kwam schijnen. Echt een ontroerend moment. 'Ik heb morgen een moeilijk gesprek met mijn moeder,' zei ze. 'Dit was precies wat ik nu nodig had om te horen. Nu weet ik hoe ik dat gesprek morgen aan moet gaan.'

‘Goh, maar dan was het dus precies het juiste moment voor dit consult!’ zei ik.

‘Ja, echt precies!’ reageerde zij. ‘En als je dan nagaat hoe het is gekomen dat ik je gemaïld heb... Ik woon hier in de buurt en liep een keer door het dorp. Ik had al eens gehoord van iemand dat jij “dat medium” was en toen zag ik je ineens ergens staan. Op dat moment wist ik: nu moet ik een afspraak met haar maken. Ik weet het nog zo goed. Je stond voor de etalage van de boekhandel. Het was op een zaterdag. Die zaterdag dat het zo sneeuwde...’

We zijn allemaal verbonden.

We horen bij elkaar.

En soms is jouw intuïtie
er dus niet voor jezelf.

Maar voor een ander.

Een beetje verwarrend.

Maar minstens zo mooi...

Versie 1 of versie 2

Ik kreeg eens een mailtje van trouwe cliënt P.
Haar vader was nog maar net overleden
na een zeer kort en roerig ziekbed.
Ze was er nog van aan het bijkomen en dus nog veel met
hem bezig.

Een familielid van haar kwam in contact met een medium.
En dat medium liet haar weten dat haar vader nu 'in de war
was' aan de andere kant. Dat hij niet kon accepteren dat hij
was overleden, dat hij zich zorgen maakte over zijn familie en
vast leek te zitten tussen hemel en aarde.
'Het medium heeft onder meer gezegd dat hij zijn eigen weg
moet gaan, dat hij daar niet alleen is en dat wij als levenden
het onze hebben.'

De woorden van het medium hadden P. ongerust gemaakt
over haar vader. Dus boven op het rouwproces, kreeg ze dat er
ook nog bij. En ze vroeg zich af: 'Wat kan ik nu nog doen voor
hem?' Met die vraag mailde ze mij.

Er zijn mediums die dit soort dingen zeggen.
En ik zal het nooit zeggen, omdat het volgens mij ook niet klopt.
Verhalen die de wereld in gebracht worden over dolende zielen
en mensen die in de war zijn en terug zouden willen.
'Rescue circles' die 'zielen naar het licht sturen...' Ik zie het als
een grove onderschatting van de intelligentie en de liefde van
de spirituele wereld. Ik zie het als onwetendheid. En ik krijg
weleens de indruk dat mensen zichzelf op die manier 'belangrijk
willen maken' doordat zij de situatie 'redden'.

Even vooropgesteld: ik weet ook niet alles. Dat kan ook niet in
deze menselijke hoedanigheid. Dus het kan zomaar zijn, dat ik
ernaast zit. Maar ik denk wel dat we allemaal diep vanbinnen

wijsheid in ons dragen. Dus ik stel voor dat we het volgende gaan doen: ik vertel u mijn visie en die vergelijkt u met de visie van het andere medium en dan gaat u diep vanbinnen voelen, bij uzelf, wat voor u klopt, goed? Daar komt-ie:

Mijn visie is als volgt: de spirituele wereld is onze oorsprong, onze thuisbasis. En deze aardse wereld is een – tijdelijke – soort van stageplek. Of een toneelstuk waarin je de kans krijgt om een rol te spelen, hoe je het ook maar noemen wilt. En als we hier klaar zijn, dan gaan we weer terug ‘naar huis’. Dat thuis is de plek waar we pure liefde kunnen ervaren en waar we weer helemaal terug zijn in onze oorspronkelijke staat van zijn. In die staat van zijn begrijpen we ook alles. Over ons leven, het leven in het algemeen en onze dierbaren op aarde.

Let op: overledenen nemen ons namelijk nog wel waar! Dat blijkt uit de informatie waar ze mee komen tijdens consulten. Dan laten ze bijvoorbeeld weten op de hoogte te zijn van gebeurtenissen binnen de familie die plaatsvonden ná hun overlijden. Een huwelijk dat is voltrokken, de geboorte van een kind, een verhuizing... Dus zij ‘zien’ ons wel en wij hen niet! Dat maakt hun ervaring totaal anders dan de onze. Wij missen hen, maar zij hoeven ons niet op dezelfde manier te missen.

Bovendien hebben zij, na hun overlijden, de ervaring opgedaan dat het leven doorgaat en dat we allemaal weer samenkomen (wat voor ons op aarde vaak nog maar de vraag is). En dus weten ze dat, als er al een ‘scheiding’ is, dat dan een tijdelijke is. En daar weer bovenop komt dat zij daar ervaren dat tijd helemaal niet bestaat! Want de spirituele wereld is een wereld zonder tijd en ruimte. Dat kunnen wij niet bevatten en dat geeft helemaal niks, maar het maakt wel dat zij niet het gevoel hebben dat ze heel erg lang moeten wachten tot we weer samenkomen.

Kortom, dat wat wij ervaren als 1) gescheiden zijn van elkaar, 2) in een vreemde omgeving zijn en 3) heel erg lang op elkaar moeten wachten, is helemaal niet hun beleving. En dus hoeven we ons helemaal geen zorgen over hen te maken. (Andersom trouwens ook niet.)

In mijn ogen heeft dat andere medium te weinig kennis van de spirituele wereld, iets wat heel veel voorkomt. En daardoor heeft zij er een 'aardse draai' aan gegeven door te zeggen dat de vader van P. in de war is en terug wil, et cetera. In alle duizenden contacten die ik heb gemaakt, heb ik nog nooit contact gehad met iemand die doolde of terug wilde of niet kon accepteren dat hij of zij overleden was. Zelfs niet in de meest traumatische gevallen.

Laat dit alles op u inwerken.

Ga terug naar uw eigen spirituele oorsprong diep in u.

Voel en weet en besluit voor uzelf:

welke uitleg voelt voor u het meest logisch?

Versie 1 of versie 2...

P. deed dit ook.

En zij voelde gelukkig het meest bij versie 2.

Waardoor ze nu weer rustig is en gewoon met liefde aan haar vader kan denken

en daarnaast haar eigen leven weer kan oppakken.

Zonder schuldgevoel.

Zoals het, in mijn ogen, ook is bedoeld...

Mijn hoofd en ik

Ik ga zitten.

Haal drie keer diep adem en stel me voor dat ik bij het uitademen alles van me af laat glijden wat ik niet nodig heb tijdens deze meditatie.

Oké, dat is de start.

Nu wordt het interessant.

Nu begint namelijk het proces 'hoe krijgen we het hoofd zover dat het niet alles overschreeuwt'. Het hoofd zelf, dat natuurlijk ook elke avond onderdeel is van deze procedure, is ook nieuwsgierig.

'Wat gaan we doen?'

Ik: 'Poging 1: als jij nou eens begint met tot 60 te tellen.'

'Oké,' zegt het hoofd enthousiast.

Het is namelijk helemaal geen vervelend hoofd. Het is druk en enthousiast en het kan niet goed stil zijn, wat wel nodig is voor meditatie. En het hoofd weet dat ook. Het weet dat mediteren goed is, alleen... dat stil zijn...

'Daar gaan we,' zegt het hoofd. 'Met het tikken van de klok: 1... 2... 3... 4...'

Nu heeft het hoofd wat te doen. En dat doet het dan ook ijverig. Totdat...

'23... 24... Hé, wat hoor ik daar? Bezoek bij de burenen... Wie zou dat zijn?'

'Hoofd!' zeg ik streng. 'Je zou tellen!'

'O ja, tellen... waar waren we ook alweer? Iets in de 20, toch?'

Het lijkt een beetje op het in slaap krijgen van een baby. Je doet van alles om hem of haar rustig te krijgen, maar het verzet zich, want het wil nog niet slapen.

Zo gaat het nu ook: het tellen tot in de 40 gaat nog goed, ergens in de 50 dreigt alweer een kleine ontsporing richting

de vraag 'wat voor dag het ook alweer is'. De 60 halen we. En dan proberen we nog een minuutje. En nog een. Maar het blijft 'actief tellen', geen 'slaperig tellen'.
'Weet je wat?' stel ik voor. 'Volg mijn ademhaling maar, met je aandacht.'
'Oké!' roept het hoofd weer enthousiast. 'Waar moet ik op letten?'
'Niet echt ergens op. Je volgt hem gewoon. Het geluid. Het ritme. Kijk of-ie verandert naarmate we rustiger worden.'
'Yep!' zegt het hoofd.

Liever hebben we rond deze tijd dat hij wat wegzakt. Daar lijkt het ook op, tijdens de tijd die volgt. Alleen, ineens:

'Gevulde eitjes!'

'Wat?!'

'Gevulde eitjes! Dat kunnen we dit weekend wel weer eens eten.'

'Hè, hoofd!' zeg ik. 'Kom op nou!'

'Sorry,' zegt het hoofd. 'Het werd een beetje saai.'

Ik zucht.

'Laten we maar een zinnetje proberen.'

'O ja, leuk, een zinnetje. Welk zinnetje?'

'Laten we doen: vrede, in en om mij heen. Vrede in en om mij heen.'

'Doe ik. Ga jij nou maar lekker mediteren, dan doe ik dat zinnetje. Doei, tot zo!'

Ilverig gaat het hoofd weer aan de slag.

'Vrede in en om mij heen. Vrede in en om mij heen.'

En zowaar zeg, 'het' gebeurt, beetje bij beetje begint het te doezelen en zakt het wat weg. Wordt het stiller en stiller...

Zelfs het zinnetje klinkt nauwelijks meer.

Dit is waar we het voor doen. Op dat punt is er alleen nog een grote, open, witte, stille ruimte. En door die ruimte waait een kracht. En de kracht en ik dansen wat met elkaar, om elkaar heen, door elkaar heen zelfs. En in de hoek van de ruimte ligt het hoofd, op de grond te slapen. Niet heel diep, soms murmelt hij ook wel wat, of opent één oog. Maar dan zeg ik: 'Shshshsh' en dan zakt hij wel weer weg.

Vertederd kijk ik ernaar.
Het is een lief hoofd.
Het moet alleen nog leren
om af en toe even stil te zijn.

Zie ik ook eens wat!

Het gebeurt op de praktijk, tussen twee consulten door. Ik loop terug naar mijn plek, en dan zie ik het ineens, op de muur: een onverklaarbaar fenomeen.

Dit is wat ik zie: witte, lichtgevende bolletjes licht die over de muur springen. Ja, echt waar! Ze springen en bewegen als dansende sterren. Sommige gaan snel, andere vertragen. Ik sta doodstil en kijk. O, wat gaaf zeg. Dit is echt iets bijzonders. Dit is waar ik al jaren op hoop. Iets onverklaarbaars, iets van de andere wereld. Collega's, klanten, ze vertellen allemaal over bijzondere ervaringen en waarnemingen. Over lichtflitsjes in de lucht, energiespiralen in de natuur. Ze horen geluiden die er niet kunnen zijn, zoals muziek midden in het bos. Ze zien mensen in het water, gezichten in de spiegel. Ze voelen dierbaren op de rand van hun bed. En ik, ik zie nooit wat. Terwijl ik als medium werk en terwijl ik al jaren mediteer! Nou ja, zo zie je maar, altijd volhouden, want dit is dus de beloning. Nu zie ik ook eens wat. Heel voorzichtig reik ik naar mijn mobiel, alsof ik bang ben dat het anders verdwijnt. Snel leg ik het beeld vast. Zo, nu heb ik ook nog bewijs dat ik ook wat zie, want anders geloven ze me vast niet.

Er komen ook vragen in me op, zoals: wat is dit? Waar komt het vandaan en wil het me misschien iets vertellen? Het valt me op dat de bolletjes zich vooral rond het stapeltje met boeken beweegt. Zou daar wat mee bedoeld worden? Is dit een aanmoediging om opnieuw te gaan schrijven?

Dan valt me iets heel bijzonders op.
Het beeld pulseert ook nog.
Met een regelmatige, kloppende beweging.
Als een uitdijend en inkrimpand universum waar alle sterren aan onderhevig zijn.

Als een hartslag.
Een hartslag.
Wacht even, het klopt precies gelijk met mijn hart.
Het ís mijn hart.
Ik kijk naar beneden.
Naar mijn trui vol met glittertjes.
Ik kijk door het raam naar buiten.
Naar de zon die vol op die trui schijnt.
Naar de muur.
Die dat beeld weerkaatst.

We zijn weer terug bij af, hoor.
Ik zie gewoon weer niks.

Tot de dood ons weer herenigt

De vrouw van B. was overleden.
Na meer dan 20 jaar huwelijk.
En nu, een aantal jaar later, had hij weer een nieuwe vriendin.
Wat fijn voor hem, zou je zeggen.

Maar zo was het niet. Dat lag niet aan de nieuwe relatie,
want die voelde goed. Het lag aan die 20 jaar huwelijk.
Zoals hij het zei:

‘Ik voel me schuldig naar mijn vrouw toe. En daar kom ik
maar niet overheen.’

Het is een situatie die vaker voorkomt. In allerlei verschillende
vormen, maar eigenlijk komt het erop neer dat de eerdere
trouw binnen het huwelijk niet losgelaten kan worden.
Het is een loyaliteitsconflict.

Ik legde hem uit dat ik contact zou proberen te maken met
zijn vrouw en hoe dat zo ongeveer werkt. Ik voelde haar al snel.
Een grappige, sterke vrouw met een heel lange medische
geschiedenis. Die geschiedenis speelde duidelijk ook een rol in
dit verhaal, zo liet ze me zien. Haar man had bijna het hele
huwelijk voor haar gezorgd en dat maakte het nu extra moeilijk
voor hem om ‘voor zichzelf te kiezen’, want dat was hij niet
gewend.

Toen liet zijn overleden vrouw me een kalender zien, ik werd
naar maart getrokken, begin maart, een grote dag.

De 4^e maart bleek zowel haar overlijdensdatum, als de dag
waarop hij zijn nieuwe partner had ontmoet. Ze liet me zien
dat dat geen toeval was en dat ze zelfs een rol had gespeeld
in het samenbrengen van de twee! (Dat kunnen ze, vanaf de
andere kant!) Maar het wilde er bij B. niet in.

‘Van alle dagen dat ik iemand had kunnen ontmoeten, had
het niet die dag mogen zijn.’

Trouw is een mooi iets.

Maar het kan ook zo ver gaan
dat iemand zichzelf op slot zet.

Zijn vrouw bleef met bewijzen komen. Niet alleen van haar aanwezigheid, maar ook van haar goedkeuring van zijn nieuwe relatie. En hij bleef het moeilijk vinden om dat te accepteren. Ik legde hem uit dat de andere wereld een wereld is waar de liefde regeert. Dat mensen daar weer worden wat ze in wezen zijn: vol van liefde. Dan speelt jaloezie ineens geen rol meer en willen mensen vooral dat het goed gaat met hun dierbaren hier in het aardse.

En hij keek en hij knikte, maar... ik drong gewoon niet tot hem door. Poeh hé, wat nu? Ik stond op het punt om het op te geven en toen zag ik de kleur roze en een contract. De kleur roze bleef en het contract werd aangepast, dat was wat ik zag. Ik dacht: oké, laatste poging. 'Weet je,' zei ik. 'Het feit dat je een nieuwe relatie bent aangegaan, doet niets af aan de liefde voor je vrouw. Je vervangt haar niet. De liefde tussen jullie blijft bestaan, het enige wat verandert, is het contract.' Ineens zag ik dat ik zijn aandacht had.

'Hoe verandert het contract dan?' vroeg hij.

'Nou,' zei ik. 'Het oude contract is verlopen. Want daarin stond toch: tot de dood ons scheidt?'

Hij knikte.

'Mag ik een voorstel doen voor een nieuw contract?' vroeg ik.

Dat vond B. een goed idee.

Ik ging er even voor zitten.

En ik liet de woorden komen:

'We zijn gescheiden door de dood, maar onze liefde leeft nog voort. We leven ieder in onze eigen wereld, met elkaar in het hart en met anderen om ons heen. Ook die verdienen onze liefde, want het hart is groot genoeg en niets en niemand staat onze liefde in de weg. Zo leven we gescheiden en toch

ook samen, tot de dood ons weer herenigt.’
B. keek me aan.
Met een glimlach.
‘Waar mag ik tekenen?’ vroeg hij.